

STAATSBLAD VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

262

BESLUIT van 7 mei 1973, houdende wijziging van het Koninklijk besluit van 23 januari 1948 (Stb. I 27) tot uitvoering van artikel 13 van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Stb. 1947, H 313) en van het Koninklijk besluit van 22 oktober 1949 (Stb. J 469) tot uitvoering van de artikelen 3, vijfde lid, en 13 van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Stb. 1947, H 420) (Herziening keuringsprocedure verzetsslachtoffers en zeelieden-oorlogsslachtoffers).

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van Onze Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk van 20 maart 1973, Afdeling Buitengewone Pensioenen en Algemene Oorlogsongevallenregeling Indonesië (A.O.R.), nr. U 9660, mede namens Onze Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën en de Staatssecretaris van Sociale Zaken;

Overwegende, dat het onder meer in verband met de inwerkingtreding van de wet van 9 juli 1971 (Stb. 497) tot wijziging van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Stb. 1947, H 313)¹⁾ en de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Stb. 1947, H 420) wenselijk is het Koninklijk besluit van 23 januari 1948 (Stb. I 27) en Ons besluit van 22 oktober 1949 (Stb. J 469)²⁾ tot uitvoering van artikel 13 onderscheidenlijk de artikelen 3, vijfde lid, en 13 dier wetten, nader te wijzigen;

Gelet op de artikelen 13 en 46 van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Stb. 1947, H 313) en de artikelen 3, vijfde lid, 13 en 39 van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Stb. 1947, H 420);

Gezien de adviezen van de Buitengewone Pensioenraad en de Stichting 1940-1945;

De Raad van State gehoord (advies van 4 april 1973 nr. 17);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk van 27 april 1973, nr. 9968;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel I

Het Koninklijk besluit van 23 januari 1948 (Stb. I 27)¹⁾ tot uitvoering van artikel 13 van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Stb. 1947, H 313) wordt nader gewijzigd als volgt:

A

Artikel 2, eerste lid, wordt gelezen:

1. Het geneeskundig onderzoek, bedoeld in artikel 13 der wet, geschiedt door de geneeskundig adviseur, bedoeld in artikel 22 der wet, of diens plaatsvervanger. Indien de Raad zulks nodig oordeelt of de belanghebbende daartoe het verzoek doet, geschiedt het geneeskundig onderzoek door één of twee

geneeskundigen, daartoe door de Raad aan te wijzen uit een door hem in overleg met de Stichting samengestelde lijst van geneeskundigen. Indien de verblijfplaats van de te onderzoeken persoon buiten Nederland is gelegen, kan de Raad geneeskundigen aanwijzen, die niet voorkomen op genoemde lijst.

B

1. Artikel 7, eerste lid, wordt gelezen:

1. Voor een door hen gedaan onderzoek of een door hen uitgebracht rapport ontvangen de geneeskundigen, bedoeld in artikel 2, eerste lid, tweede volzin, een vergoeding naar het tarief, vastgesteld in de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel P 11, tweede lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet. De vergoeding voor de in artikel 2, tweede lid, bedoelde geneeskundige wordt door de Raad afzonderlijk vastgesteld.

2. In de eerste volzin van artikel 7, derde lid, wordt „nadat uit een eenstemmig rapport van door de Raad voor het onderzoeken van belanghebbende aangewezen geneeskundigen is gebleken” gelezen: omdat de Raad is gebleken.

Artikel II

Ons besluit van 22 oktober 1949 (Stb. J 469)¹⁾ tot uitvoering van de artikelen 3, vijfde lid, en 13 van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Stb. 1947, H 420) wordt nader gewijzigd als volgt:

A

Artikel 2, eerste lid, wordt gelezen:

1. Het geneeskundig onderzoek, bedoeld in artikel 13 der wet, geschiedt door de geneeskundig adviseur, bedoeld in artikel 22 der Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Stb. 1947, H 313), of diens plaatsvervanger. Indien de Raad zulks nodig oordeelt of de zeeman daartoe het verzoek doet, geschiedt het geneeskundig onderzoek door één of twee geneeskundigen, daartoe door de Raad aan te wijzen uit een door hem in overleg met de Stichting 1940-1945 samengestelde lijst van geneeskundigen. Indien de verblijfplaats van de te onderzoeken persoon buiten Nederland is gelegen, kan de Raad geneeskundigen aanwijzen, die niet voorkomen op genoemde lijst.

B

In artikel 6, eerste lid, wordt „de twee geneeskundigen, bedoeld in artikel 2, eerste lid,” gelezen: de geneeskundige of de geneeskundigen, bedoeld in artikel 2, eerste lid, tweede volzin.

C

Artikel 7, eerste lid, wordt gelezen:

1. Voor een door hen gedaan onderzoek of een door hen uitgebracht rapport ontvangen de geneeskundigen, bedoeld in artikel 2, eerste lid, tweede volzin, een vergoeding naar het tarief, vastgesteld in de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel P 11, tweede lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet. De vergoeding voor de in artikel 2, tweede lid, bedoelde geneeskundige wordt door de Raad afzonderlijk vastgesteld.

D

In artikel 8 wordt „artikel 3, vierde lid,” gelezen: artikel 3, vijfde lid; tussen de woorden „omvat” en „al” wordt ingevoegd: naast genees- en heelkundige voorzieningen, voorzieningen van medisch-sociale aard alsmede.

¹⁾ Laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 30 september 1970 (Stb. 488).

E

Artikel 9 wordt gelezen:

Artikel 9. 1. De vergoeding voor de in artikel 8 bedoelde behandeling en verpleging wordt verleend volgens door Onze Minister vast te stellen regelen.

2. De kosten van behandeling en verpleging worden slechts vergoed, indien en voor zover de zeeman niet op grond van andere voorschriften of krachtens overeenkomst op volledige of gedeeltelijke vergoeding van die kosten aanspraak kan maken.

F

Artikel 10 vervalt.

G

De artikelen 11 en 12 worden, onder vernummering tot 10 en 11, gelezen:

Artikel 10. 1. De vergoeding voor de in artikel 8 bedoelde behandeling en verpleging wordt aan de zeeman uitbetaald na overlegging van een rekening betreffende die behandeling en verpleging. Deze rekening dient vóór het einde van het jaar, volgende op dat, waarin de kosten de zeeman in rekening zijn gebracht of de uitgaven door hem zijn gedaan, op de door de Raad aan te geven wijze bij hem te worden ingediend.

2. Indien de zeeman de rekening niet zelf voldoet, wordt de vergoeding uitbetaald aan degene, die de behandeling en verpleging heeft verstrekt dan wel te wiens laste deze zijn gekomen.

Artikel 11. De Raad kan toezicht uitoefenen op de behandeling en verpleging, voor welke de zeeman ingevolge artikel 9, eerste lid, recht op vergoeding doet gelden. Hij wijst daartoe geneeskundigen of een geneeskundig lichaam aan.

Artikel III

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad, waarin het wordt geplaatst, met uitzondering van de artikelen I, B, eerste lid, en II, C, welke in werking treden op het tijdstip van inwerkingtreding van de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel P 11, tweede lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet.

Lasten en bevelen, dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en de Algemene Rekenkamer.

Soestdijk, 7 mei 1973.

JULIANA.

De Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk a.i.,

VAN AGT

Uitgegeven de twaalfde juni 1973.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Het Koninklijk besluit van 23 januari 1948 (*Stb. I 27*) bevat de in artikel 13 van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (*Stb. 1947, H 313*) bedoelde nadere regelen ter zake van het geneeskundig onderzoek in verband met aanvragen van deelnemers aan het verzet om toekenning of herziening van buitengewoon pensioen. Voor de zeelieden-oorlogsslachtoffers staat een soortgelijke voorziening in het Koninklijk besluit van 22 oktober 1949 (*Stb. J 469*). Dit besluit bevat bovendien nadere regelen inzake de vergoeding van de kosten van geneeskundige behandeling en verpleging, waarop invalide zeelieden ingevolge artikel 3, vijfde lid, der Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (*Stb. 1947, H 420*) recht hebben (artikelen 8 tot en met 12 van laatstgenoemd besluit).

Voor de verzetslachtoffers is de vergoeding van de kosten van geneeskundige behandeling en verpleging geregeld in het Koninklijk besluit van 21 februari 1972 (*Stb. 99*) ter uitvoering van artikel 11a der Wet buitengewoon pensioen 1940-1945, zoals dit artikel sedert de wijzigingswet van 9 juli 1971 (*Stb. 497*) luidt. Met deze wijzigingswet hebben de verzetslachtoffers dezelfde rechten op vergoeding van medische kosten gekregen als de zeelieden-oorlogsslachtoffers. (Bijlagen *Handelingen Tweede Kamer 1970-1971 - 10.958-3*, blz. 5, rechterkolom, tweede, derde en vierde alinea).

Het onderhavige ontwerp-wijzigingsbesluit beoogt in de eerste plaats wijziging te brengen in de in artikel 2, eerste lid, van de besluiten van 23 januari 1948 (*Stb. I 27*) en 22 oktober 1949 (*Stb. J 469*) voorgeschreven keuringsprocedure.

Voorts bevat het ontwerp een tekstwijziging van het eerste lid van artikel 7 van genoemde besluiten, regelende de vergoeding van de keuringsartsen en van de door de belanghebbende gekozen geneeskundige, die de keuring bijwoont of de keuringsartsen schriftelijk van advies dient (de zogenaamde "derde" geneeskundige). Deze tekstwijziging houdt verband met de invoering van een vergoeding voor de derde geneeskundige, bedoeld in artikel P 1, vijfde lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet.

Van de gelegenheid is gebruik gemaakt de op sommige punten verouderde tekst van de eerderaangehaalde artikelen 8 tot en met 12 van het zeelieden-besluit van 22 oktober 1949 in overeenstemming te brengen met de meer aan de huidige praktijk aangepaste tekst van de overeenkomstige voor de verzetslachtoffers geldende uitvoeringsvoorschriften, neergelegd in het Koninklijk besluit van 21 februari 1972 (*Stb. 99*).

Tenslotte bevat het ontwerp nog een tekstwijziging van het derde lid van artikel 7 van het besluit van 23 januari 1948 (*Stb. I 27*), welke ten doel heeft de hanteerbaarheid van dat artikellid te vergemakkelijken.

Artikelen

Artikelen I, A, en II, A

Bij wet van 9 juli 1971 (*Stb. 497*) is in de buitengewoon pensioen-wetten het beginsel van de zogenaamde omgekeerde bewijslast ingevoerd (artikel 4, derde lid, van de verzetswet en artikel 3, derde lid, van de zeelieden-wet, zoals deze wetten thans luiden).

Aanleiding tot deze wetswijziging vormden de vele klachten over de lange duur van de behandeling van aanvragen van invalide deelnemers aan het verzet en zeelieden om buitengewoon pensioen.

Gebleken is, dat het lange uitblijven van de beslissing op een pensioenaanvraag bij de belanghebbenden - soms toch al psychisch labiele personen - kan leiden tot ernstige spanningen met alle gevolgen van dien, zowel voor de betrokkene zelf als voor zijn omgeving.

Zoals in de toelichting op genoemde wetswijziging (Bijlagen *Handelingen Tweede Kamer 1970-1971 - 10.958 - 3*, blz. 4, linkerkolom) is vermeld, is de lange behandelingsduur veelal het gevolg van de omstandigheid, dat de medici, die het ge-

neeskundig onderzoek, bedoeld in artikel 13 der buitengewoon pensioen-wetten, moeten verrichten, thans - zoveler jaren na de oorlog - meer in het bijzonder worden geconfronteerd met psychische en psycho-somatische ziekteverschijnselen.

In verband met de tijd, welke sinds de oorlogsjaren is verstreken, wordt het voor de keuringsartsen in toenemende mate een moeilijke en tijdrovende opgave om het door de wet vereiste causale verband tussen dergelijke ziekteverschijnselen en het verzet c.q. de zeedienst vast te stellen.

Daarbij komt nog, dat de toch al beperkte kring van artsen die door eigen oorlogservaringen of speciale studie de achtergrond van die ziekteverschijnselen kennen, in verband met een eigen drukke praktijk vaak weinig tijd beschikbaar kunnen stellen voor keuringen ten behoeve van de Buitengewone Pensioenraad.

Met de invoering van het beginsel van de omgekeerde bewijslast werd beoogd het euvel van de langdurige keuringsprocedures op te heffen door de keuringsartsen niet langer onnodig te binden aan die strikte bewijsvoering ter zake van het medisch verband tussen invaliditeit en verzet c.q. zeedienst, welke de wet tot nog toe had geëist.

Dit houdt in, dat in vele gevallen geen intensieve keuringen meer behoeven plaats te vinden.

In verband hiermede wordt een onverkorte handhaving van de huidige keuringsprocedure, welke een onderzoek door twee artsen voorschrijft, niet langer nodig geacht. Deze procedure zou dan alleen nog behoeven te worden gehanteerd voor die gevallen, waarin de Buitengewone Pensioenraad een (nadere) intensieve keuring voor het nemen van een verantwoorde beslissing nodig oordeelt of de belanghebbende de wens daartoe te kennen geeft. De verwachting is echter, dat in de meeste gevallen zal kunnen worden volstaan met een eenvoudig onderzoek, te verrichten door één arts (intake-keuringsarts).

Een vermindering van het aantal keuringsartsen van twee tot één houdt op zich echter nog niet de garantie in, dat daarmee een versnelling van de keuringsprocedure zal worden bereikt in de mate, welke de wetgever voor ogen heeft gestaan. Het bereiken van een effectief resultaat vereist de vervulling van nog andere voorwaarden.

In de eerste plaats is het duidelijk, dat het medisch onderzoek bij voorkeur zal dienen te worden verricht door artsen, die door eigen oorlogs-ervaringen of speciale studie de achtergronden kennen van de medische klachten - met name in het psychische vlak - van verzetsdeelnemers en zeelieden. Zoals reeds eerder opgemerkt, is het aantal van deze artsen gering en kunnen zij bovendien vanwege een eigen drukke praktijk vaak geen tijd beschikbaar stellen voor keuringswerk ten behoeve van de Buitengewone Pensioenraad.

Voorts zal het nodig zijn, dat de intake-keuringsarts zijn werk verricht in nauwe samenwerking met de Stichting 1940-1945, die het verzetsrapport opstelt.

Voor een spoedige afdoening van pensioen-aanvragen is het vooral ook van belang, dat zich een gelijkgerichte visie ontwikkelt tussen de intake-keuringsarts en de geneeskundig adviseur van de Buitengewone Pensioenraad.

De aanwijzing van een vaste intake-keuringsarts verdient dan ook de voorkeur boven het doen verrichten van het medisch onderzoek door een voor elk geval afzonderlijk aan te wijzen arts uit een lijst van meerdere geneeskundigen.

Een aspect, dat hierbij mede in de overwegingen dient te worden betrokken, vormt het grote aantal keuringen, dat de intake-keuringsarts zal moeten verrichten in verband met aanvragen om toekenning of hernieuwde toekenning van buitengewoon pensioen, in verband met aanvragen om herziening op medische gronden van een op een reeds eerder ingediende aanvraag genomen pensioenbeslissing en in verband met aanvragen om vergoeding van medische kosten of om bijzondere verstrekkingen, verband houdende met het verzets- c.q. zeedienst-letsel.

Het aantal dezer aanvragen is sedert 1967 verdubbeld en bedraagt thans ruim 1100 per jaar. Deze sterke toename is

stellig mede toe te schrijven aan de wijzigingswet van 9 juli 1971 (*Stb.* 497), waarbij de wettelijke aanspraak-mogelijkheden aanzienlijk zijn verruimd. Verwacht wordt, dat de stijging van het aantal aanvragen zich nog verder zal voortzetten.

Mede hierom is het dringend gewenst om niet alleen de keuringsprocedure te vereenvoudigen, doch tevens een full-time functionaris als vaste intake-keuringsarts aan te trekken. Eerst dan immers zal een redelijke versnelling van de afdoening van pensioen-aanvragen kunnen worden bereikt.

De aangewezen oplossing om dit tweeledig doel te bereiken ligt in de benoeming van een plaatsvervangend geneeskundig adviseur van de Buitengewone Pensioenraad, die speciaal met de medische intake zal worden belast, doch die daarnaast de geneeskundig adviseur van die Raad bijstaat in diens adviseerende taak.

In verband met het bepaalde in artikel 22, eerste lid, der Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 zal het een en ander dan echter formeel aldus in artikel 2, eerste lid, van de onderhavige uitvoeringsbesluiten moeten worden geregeld, dat het geneeskundig onderzoek wordt opgedragen aan de geneeskundig adviseur van de Buitengewoon Pensioenraad of diens plaatsvervanger.

De artikelen I, A, en II, A, van het onderhavige ontwerpbesluit bevatten de daartoe strekkende tekstwijziging van laatstgenoemd artikellid (de eerste volzin van de nieuwe tekst van dit artikellid).

De te benoemen plaatsvervangend medisch adviseur zal als full-time functionaris een vaste bezoldiging worden toegekend.

De kosten hiervan zullen echter goeddeels worden gecompenseerd door een vermindering van andere keuringskosten. Met name de uitgaven uit hoofde van de honoraria en reiskostenvergoedingen, waarop de in artikel 2, eerste lid, bedoelde lijst-artsen ingevolge artikel 7, eerste en tweede lid, aanspraak hebben, zullen - nu deze artsen slechts in een beperkt aantal gevallen nog keuringen zullen verrichten - een belangrijke vermindering ondergaan. Ook de uitgaven uit hoofde van de vergoedingen, welke de te keuren personen ingevolge artikel 7, tweede en vierde lid, van het verzetsbesluit en artikel 7, tweede en derde lid, van het zeelieden-besluit kunnen declareren (reiskosten- en inkomstendervings-vergoedingen e.d.) zullen naar verwachting een zekere vermindering te zien geven.

Er moet nochtans worden gerekend op een uitgavenstijging van circa f 10.000,- op jaarbasis, welk bedrag de betreffende begrotingsartikelen (de artikelen 207 en 208 van Hoofdstuk XVI der Rijksbegroting 1972 ad respectievelijk f 111.282.000 en f 2.828.000) nauwelijks zal beïnvloeden.

De overige wijzigingen, welke in de tekst van artikel 2, eerste lid, der onderhavige uitvoeringsbesluiten zijn aangebracht, houden in:

a. schrapping van „de lijst van geneeskundigen, bedoeld in artikel P 1, tweede lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet” uit de eerste volzin van de oude tekst;

b. schrapping van de tweede volzin van de oude tekst.

De onder a genoemde wijziging houdt in, dat in de tweede volzin van de nieuwe tekst van artikel 2, eerste lid, alleen nog wordt genoemd de afzonderlijke, door de Buitengewone Pensioenraad in overleg met de Stichting 1940-1945 samengestelde lijst van geneeskundigen. De toevoeging van deze tweede lijst heeft plaats gehad bij het wijzigingsbesluit van 30 september 1970 (*Stb.* 488). De bedoeling daarvan was de keuze-mogelijkheid van keuringsartsen voor de Buitengewone Pensioenraad te verruimen. Op deze afzonderlijke (tweede) lijst zouden dan artsen kunnen worden geplaatst, die wel bereid zijn keuringen ten behoeve van de Buitengewone Pensioenraad te verrichten, doch zich niet door plaatsing op de lijst van de Directie van het Algemeen burgerlijk pensioenfonds willen verplichten om tevens keuringen ten behoeve van dat fonds te verrichten. Het lag echter niet in de bedoeling om voor de keuringen ten behoeve van de Buitengewone Pensioenraad uitsluitend van de diensten van die artsen gebruik te maken, maar ook van artsen, voorkomende op de lijst van het Algemeen burgerlijk pensioenfonds. Deze laatsten kun-

nen, naar thans blijkt, echter zonder bezwaar ook in de afzonderlijke lijst van de Buitengewone Pensioenraad worden opgenomen, zodat het aanhouden van twee lijsten in feite overbodig is geworden.

De onder b genoemde tekstwijziging houdt verband met de nieuwe opzet van de ten behoeve van de Buitengewone Pensioenraad te verrichten keuringen, waardoor de bepaling in de geschrapte volzin (de tweede volzin van de oude tekst van artikel 2, eerste lid) overbodig is geworden.

Artikelen I, B, eerste lid, en II, C

Het eerste lid van artikel 7 van de onderhavige uitvoeringsbesluiten der buitengewoon pensioen-wetten bepaalde aanvankelijk, dat de geneeskundigen voor een door hen gedaan onderzoek of uitgebracht rapport een vergoeding ontvangen naar het tarief, vastgesteld in de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel 80, eerste lid, van de Pensioenwet 1922.

Vooruitlopende op de vervanging van deze algemene maatregel van bestuur door de algemene maatregel, bedoeld in artikel P 11, tweede lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet, werd van de wijziging van genoemde uitvoeringsbesluiten bij Koninklijk besluit van 30 september 1970 (*Stb.* 488) gebruik gemaakt om de verwijzing in artikel 7, eerste lid, naar de algemene maatregel van bestuur, ex artikel 80, eerste lid, van de Pensioenwet 1922, reeds te vervangen door een verwijzing naar de algemene maatregel van bestuur bedoeld in artikel P 11, tweede lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet.

Hoewel deze laatste algemene maatregel van bestuur nog niet is vastgesteld, is het niettemin bekend, dat deze - zulks in tegenstelling tot de algemene maatregel ex artikel 80, eerste lid, van de Pensioenwet 1922 - mede zal voorzien in een tarief voor de zogenaamde „derde geneeskundige”, d.i. de arts, die door de directie van het Algemeen burgerlijk pensioenfonds op verzoek van de belanghebbende ambtenaar of van het tot het verlenen van ontslag bevoegde gezag wordt aangewezen om de keuring bij te wonen en de keuringsartsen mondeling of schriftelijk van advies te dienen (artikel P 1, vijfde lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet).

Voor deze derde geneeskundige zal de vergoeding blijkens van de Buitengewone Pensioenraad verkregen inlichtingen worden vastgesteld op f 30,- of f 17,50 al naar gelang de keuring wordt bijgewoond of alleen maar schriftelijk advies wordt uitgebracht. In afwachting van de totstandkoming van de betreffende algemene maatregel van bestuur worden deze vergoedingen reeds verleend.

Ingevolge artikel 2, tweede lid, van de beide uitvoeringsbesluiten der buitengewoon pensioen-wetten kunnen ook deelnemers aan het verzet c.q. zeelieden verzoeken om aanwijzing van een door hen gekozen derde geneeskundige, die ingevolge artikel 7, tweede lid, aanspraak heeft op een vergoeding van rijkswege. Die aanspraak had deze derde geneeskundige reeds vóór de inwerkingtreding van de Algemene burgerlijke pensioenwet.

Omdat de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel 80, eerste lid, der Pensioenwet 1922 niet voorzorg in een tarief voor de derde geneeskundige, heeft de Buitengewone Pensioenraad de vergoeding van de op verzoek van de belanghebbende deelnemer aan het verzet of zeeman aangewezen derde geneeskundige destijds afzonderlijk moeten vaststellen. Deze vergoeding heeft de Raad toen gelijkgesteld met die van een als keuringsarts optredende huisarts en mitsdien laatstelijk vastgesteld op f 50,- per bijgewoonde keuring of schriftelijk uitgebracht advies. Volgens de huidige tekst van het eerste lid van genoemd artikel 7 zou dit tarief thans moeten worden verlaagd tot het tarief, dat, hoewel nog niet wettelijk vastgesteld, reeds wordt gehanteerd ten aanzien van de derde geneeskundige, bedoeld in artikel P 1, vijfde lid, van de Algemene burgerlijke pensioenwet. Daartoe bestaat echter geen aanleiding.

Gezien het gecompliceerde karakter van de keuringen van verzetsslachtoffers en zeelieden-oorlogsslachtoffers moet de door de Buitengewone Pensioenraad voor de derde geneeskun-

dige vastgestelde vergoeding redelijk worden geacht. Mede omdat een verlaging daarvan zeer waarschijnlijk tot gevolg zal hebben, dat de bereidheid om ten behoeve van de Buitengewone Pensioenraad als derde geneeskundige op te treden zal afnemen – hetgeen de afdoening van pensioenaanvragen alleen maar zou kunnen vertragen, terwijl het juist de bedoeling is die afdoening te versnellen – is het gewenst het voor de hier bedoelde geneeskundigen vastgestelde tarief te handhaven. De wijziging van artikel 7, eerste lid, strekt daartoe.

Artikel I, B, tweede lid

Artikel 7, derde lid, van het uitvoeringsbesluit van 23 januari 1948 (*Stb. I 27*) betreft de vergoeding van rijkswege van de kosten van verpleging in een inrichting of van geneeskundige c.q. heelkundige behandeling, welke plaatsvindt op verzoek van de Buitengewone Pensioenraad, omdat die verpleging of behandeling de kans biedt op algeheel herstel of duurzame vermindering van de verzetsinvaliditeit dan wel op het voorkomen van invaliditeit of van de stijging van bestaande invaliditeit. Het is duidelijk dat het hier een verpleging of behandeling betreft, waarmede niet alleen het belang van de verzetsman zelve is gediend, maar welke, omdat zij kan leiden tot voorkoming of vermindering van buitengewoon pensioen, mede ten voordeel van het rijk kan strekken.

Het voorschrift stelt echter als voorwaarde, dat de kans dat met de verpleging of behandeling het beoogde doel zal worden bereikt, de Buitengewone Pensioenraad moet zijn gebleken uit een *eenstemmig* rapport van de door de Raad van het onderzoeken van de belanghebbende aangewezen artsen.

Gebleken is, dat deze eis van eenstemmigheid kan leiden tot een niet verantwoord uitstel van een verpleging of behandeling. Zij is in feite ook overbodig, omdat de Buitengewone Pensioenraad, voorgelicht door zijn medisch adviseur, zeer wel in staat moet worden geacht zelfstandig te beoordelen of de verpleging c.q. behandeling de kans biedt op een algeheel herstel van de betrokkene of een duurzame vermindering van diens invaliditeit dan wel op het voorkomen van invaliditeit of van stijging van bestaande invaliditeit. De medisch adviseur van de Raad beschikt veelal over nog andere medische gegevens omtrent de persoon in kwestie dan die, welke hem via het keuringsrapport bereiken.

Mitsdien is de bedoelde beperkende voorwaarde uit de tekst geschrapt.

Artikel II, B

De tekstwijziging van artikel 6, eerste lid, van het besluit van 22 oktober 1949 (*Stb. J 469*) houdt verband met de wijziging van artikel 2, eerste lid, van dat besluit. Zij behoeft naar het voorkomt geen nadere toelichting.

Artikel II, D, E, F en G

Deze wijzigingen zijn van tekstuele aard.

Bij de wijzigingswet van 9 juli 1971 (*Stb. 497*) heeft een vernummering plaatsgehad van het vierde lid van artikel 3 der Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers tot lid 5. In verband hiermede wordt de verwijzing naar het vierde lid (oud) van dat wetsartikel in artikel 8 van het besluit van 22 oktober 1949 (*Stb. J 469*) vervangen door een verwijzing naar het vijfde lid (nieuw) van dat wetsartikel.

De verdere wijzigingen van artikel 8 alsook van de artikelen 9 tot en met 12 van evengoemd uitvoeringsbesluit bevatten de aanpassing van de tekst van deze artikelen aan die van de overeenkomstige uitvoeringsvoorschriften van artikel 11a der Wet buitengewoon pensioen 1940–1945, waarop in het algemeen deel van deze nota is gedoeld. Zoals te dier plaatse reeds is opgemerkt, beogen de wettelijke bepalingen ter zake van de vergoeding van kosten van geneeskundige behandeling en verpleging (artikel 3, vijfde lid, van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers en artikel 11a der Wet buitengewoon pensioen 1940–1945, zoals dit artikel sedert de wijzigingswet van 9 juli 1971, *Stb. 497*, is komen te luiden), ondanks hun verschil in redactie, beide categorieën van buitengewoon pensioen-gerechtigden ten deze dezelfde rechten te geven. Mitsdien is het gewenst ook de teksten van de uitvoeringsvoorschriften van genoemde wettelijke bepalingen op elkaar af te stemmen.

Artikel 9, eerste lid (oud), is uit het zeeliedenbesluit geschrapt, omdat dit artikellid zijn betekenis heeft verloren. Reeds lang wordt deze bepaling niet meer in die zin toegepast, dat in de pensioen-beschikking de geneeskundige voorzieningen, waarvan de kosten aan de zeeman zullen worden vergoed, met name worden aangeduid.

In stede daarvan wordt de belanghebbende in algemene zin geattendeerd op het hem krachtens artikel 3, vijfde lid, der Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers toekomende recht op vrije geneeskundige behandeling en verpleging ter zake van zijn zeedienst-l etsel. Deze gedragslijn is meer in overeenstemming met het bepaalde in dat artikellid.

*De Minister van Cultuur, Recreatie
en Maatschappelijk Werk,*

P. J. ENGELS.